

„Dar, apropo... unde-i moghiorul?... Cred că s-a fi metaformozat în paprică... și s-a fi săturat de amor.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 489

11 - 17 noiembrie 2020

Colonia form(ul)ei statale multinaționale enclavizate...

Cezar Adonis
Mihalache

Să nu ajungem să regretăm statul captiv ori chiar „republica” de demult a procurorilor... Să nu plângem după acel stat al baronilor când vom realiza că ne-am predat țara unor străini... Sigur, acum nu se simte... Pentru că toți acei „aleși” de sorginte străină

Sigur, este posibil ca ei să aplice un management urban de calitate... Să utilizeze într-un mod eficient bugetele, să pună pe alte temelii cheltuielile... Pentru că rolul lor este acela de a nu dezamăgi, de a nu lăsa nici o fisură prin care aparentul vot al românilor să li se întoarcă împotriva, să fie înfierăți, înjurați... Pentru că fără acești prim primari străini nu va fi posibilă o a

de a spune nu, de a nega, de a refuza marotele holo-caustice) nu există suficientă aplecare de tip „politically correctness” de sorginte etnico-„correctness”, europeană-„correctness” etc.

Nouă, tocmai nouă!, nu doar că ni se reproșează, ci suntem de-a dreptul împinși într-un zid al tragerii la răspundere... Suntem avertizați că nu am eliminat

Așteptându-i pe barbari...

Ionuț
Țene

Europa re trăiește „tendințe și crize”, din care renaște de fiecare dată, tonifiată și totuși schimbată, fără să mai fie totuși la fel. Oswald Spengler prezicea încă din 1930 „declinul occidentului”, dar nu a Europei. Albert Camus încă din 1958 prevedea sfârșitul Europei. Experiența sa de scriitor francez născut și educat în Algeria l-a făcut să înțeleagă mai bine spiritul deconstructivist, care a cuprins Europa în anii celui de-al doilea război mondial, dar și gulagul stalinist. Inițial, membru al partidului comunist algerian, din convingere naivă într-o posibilă lume mai bună, Albert Camus a fost exclus pentru că nu se cadra pe linia tiranică a Kremlinului și nu dorea ca Algeria să fie transformată într-o țară socialistă în urma unui război de independență împotriva metropolei franceze. Autorul romanelor „Străinul”, „Ciurma”, „Căderea” și „Primul om” a realizat criza Europei în fața barbariei epocii: nazismul, stalinismul și... imigrația. E un paradox al marelui scriitor francez. Încă din 1958, proapătul laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, Albert Camus era convins că imigrația va duce la prăbușirea Europei iudeo-creștine și greco-romane. El vedea pierderea Algeriei de către Franța în urma unui război terorist feroce și extrem de sângeros din partea ambelor tabere, care se hrăneau reciproc prin crime, ca o retragere a civilizației occidentale din Africa de nord. El nu s-a lăsat păcălit de „socialismul” mișcării arabe de independență FLN din Algeria, care folosea terorismul sângeros împotriva civililor francezi, femei, copii și bătrâni, ca o metodă de luptă împotriva metropolei pentru instaurarea unui stat independent comunist Algeria, cu susținerea Moscovei. În realitate, mișcarea „socialistă” algeriană finanțată generos de URSS era doar o parte din vârful aisbergului acțiunii pan-arabe islamiste cu sediul în Egipt. Pentru aceste păreri expuse în articolele vremii, Albert Camus a fost atacat atât de partidul comunist francez și intelcutalii plătiți de sovietici, ca Jean Paul Sartre, dar și condamnat la moarte de mișcările de gherilă islamiste pan-arabe. Retragerea francezilor din Algeria e interpretată ca o fugă de răspundere a Europei din Africa, la renunțarea unei lumi democratice a păcii și dialogu-

lui. Albert Camus, care cunoștea foarte bine din interior aparatul de propagandă comunist ca fost membru al partidului plătit de Moscova a perceput pentru prima dată alianța dintre islamisti și comunismul ateu în lupta împotriva Occidentului și Europei democratice în general. În 1958, în plină criză a creației personale, Albert Camus se reîntoarce la regia de teatru punând în scenă la un teatru parizian finanțat de ministrul culturii Andre Malraux, o piesă după romanul „Demonii” de Dostoievski, care deconspiră dezumanizarea unei societăți fără Dumnezeu și care refuză transcendentul, unde crima și teroarea este permisă pentru că nu are cezura, măcar ipotetic. Cine metafizic să o mai condamne? Svidrigailov este personajul central, care, dacă este ateu și refuză divinitatea, atunci îi este permis orice: mai ales crima ca mod de existență în societate. Era un atac la stalinismul și islamismul care și-au dat mâna în Algeria pentru distrugerea Europei. „Așteptându-i pe barbari” nu este numai un roman contemporan de succes al scriitorului sud-african JM Coetzee și recent ecranizat în care joacă Johnny Depp, ci și o profeție a lui Albert Camus din 1958, care într-o scrisoare către poetul Rene Char prevede sfârșitul Europei printr-o invazie demografică. Totul este legat de căderea Algeriei în ecuația unui imperiu islamic pe care politicienii epocii nu o percepeau fiind infectați de socialismul marxist. „Pe termen lung, toate continentele (galben, negru și gri) se vor revărsa peste vechea Europă. Sunt sute și sute de milioane. Le e foame și nu le e frică de moarte. Noi nu mai știm nici să murim nici să ucidem. Ar trebui să predică, dar Europa nu mai crede în nimic. Nu ne mai rămâne decât să așteptăm anul o mie sau un miracol”. La peste un an de aceste rânduri scrise, Albert Camus moare într-un accident de mașină spre Paris, pe 4 ianuarie 1960. Acest „testament” al lui Albert Camus este cutremurător, „o Europă care nu mai crede în nimic” este condamnată la moarte, mai întâi spirituală și apoi fizică. După 1960, peste 1.200.000 francezi nativi (pieds noirs) din Algeria fug în Franța. Politicienii care nu mai cred în nimic, nu mai jură pe nimic și refuză transcendența sunt mesagerii unei morți anunțate: Europa.

sunt astăzi doar niște pete de culoare... Și chiar dacă nu știm cert dacă noi i-am ales cu adevărat sau au fost impuși (aleși!) de sistem prin manipulare, fraudă, un lucru este evident: ne îndreptăm spre momentul în care nu vom mai putea nici măcar să-i contestăm verbal. Să-i suduim ca politicieni așa cum nu mai noi știm să ne înjurăm politicienii... Și va fi o discriminare aproape asumată, nu atât prin votul nostru de azi, cât mai ales prin acceptul tacit al fățarniciei, nepăsării, individualismului și chiar al unei forme de egoism cu aspecte de genocid la adresa generațiilor viitoare...

„Aleșii” locali străini de acum, deși pot fi numărați pe degete, bifează o nouă etapă... Și un precedent periculos... Acela în care poate fi ales să ne reprezinte și, mai ales, să ne conducă, oricine de oriunde, dar tot mai puțin de la noi și dintre ai noștri. De aici și dintre ai noștri în acel filon real de apartenență la valorile naționale, la ființa noastră neaoșă... Iar ei sunt acum doar un prim val... Dar, peste alți patru ani, am putea consemna creșterea numărului străinilor puși, prin intermediul sistemului nostru, în anumite locuri...

două „descălecări”... Or, până atunci trebuie asanat terenul dreptului nostru de a comenta, de a „judeca”, de a pune anateme. Dreptul nostru de a-l înjura pe politicianul postdecembrist, tagmă din care fac parte de acum și aceștia (ba, unii au deja un mandat în spate, de adaptare a noastră cu prezența lor, dar pe poziții ceva mai modeste, de consilieri, dar în care s-au manifestat, inclusiv pentru a vedea gradul nostru de acceptabilitate, adesea mai vocal decât primarii!).

Și pare că forma de corectare europeană, „politically correctness” -ul formelor permise de manifestare a românilor, va fi aplicată indiferent de ce se va întâmpla în următorii patru ani. În acest mandat ce ar putea fi definit pandemic... Căci, aceasta este concluzia când vezi grija Comisiei Europene vizavi de România... Problema discursului rasist, xenofob... De fapt, critic și ironic al omului obișnuit... Nu faptul că economiile se duc de râpă, că bogățiile naționale sunt descărnate prin centrul de putere... Faptul că în România (și Estonia, dar acolo lucrurile sunt mult mai bine fundamentate în apărarea dreptului național

discriminarea! Noi?! Aici unde seminariile pe teme holocaustice, insinuările de falsuri grosolane în numele a fel și fel de vinovății reproșate nedrept nouă au fost diseminate nu doar pe verticală societății, ci pe fiecare structură orizontală?...

Europa se grăbește, însă... Pentru că patru ani trec repede... Și vrea pe semne să impună forțarea legiferării unei metodologii de pedepsire a oricărei forme de discriminare. Discriminare însemnând inclusiv simpla părere, nu doar atitudinea. Și ne forțează spre adoptarea unei legislații care să pedepsească discriminarea (în fapt, defăimare, dar este un termen prea moale pentru interesele Europei) la nivel individual, prin introducerea în Codul penal, pentru a taxa, nu înjurarea unui simplu cetățean străin, ci a acelora care ne iau nouă locul în funcțiile publice alese. Acum, în cele „alese”, căci, în cele decise, dictate, impuse de managementul public sunt de mult... Adică impunerea unei noi forme-formule... Discriminarea pe motiv de refuz de a fi parte a unei colonii...

● democratice a păcii și dialogu-

Descurajarea Armatei Române

Marian
Neacșu

Fiecare om, când se apucă de făcut ceva, o face în baza unui plan și a unei perspective, are în vedere atingerea unui obiectiv. Un inginer care se apucă să construiască un pod, un drum (e adevărat, mai puțin în România) își proiectează planul și apoi îl pune în aplicare având ca scop final realizarea proiectului și folosul lui. Un tâmplar care se apucă să facă un dulap, are în vedere gradul de utilitate al dulapului și (e adevărat, mai puțin în România) încearcă să îl facă cât mai bun, mai trainic, și să aibă o viață cât mai lungă. Un tânăr care își alege o meserie în viață, o face având în vedere posibilitățile, talentul, înclinațiile și determinarea sa, salarizarea, sau câștigul care să fie pe măsura efortului depus (e adevărat, mai puțin în România) dar și perspectiva unei bătrâneți liniștite, a unei pensii decente (în niciun caz, în România).

la să vedem ce oferă România celor care vor să își aleagă meseria de militar:

– Serviciu de 24 din 24 de ore, la dispoziția nu a țării, ci de cele mai multe ori a clasei politice, îmbrățișării și puturoșilor, pentru că sunt scoși la dezăpeziri acolo unde există contracte cu firme clientelare care sunt plătite din banii publici să curețe drumurile dar „sunt luate pe neașteptate” sau „depășite de generalul iarnă” inundații, acolo unde se cunosc de zeci de ani zonele inundabile, dar primarii, autoritățile papă banii și nu iau nici o măsură, trimiși în misiuni în afara țării pentru „onorarea obligațiilor” față de partenerul strategic, dar nu se achită de obligațiile sale de partener egal, ci ne tratează ca pe niște cerșetori oferindu-ne produse de mâna a doua, a treia, pe care oricum nu le mai lua nimeni și le trimiteau la fiare vechi.

– Limitarea unor drepturi și libertăți constituționale (cum ar fi dreptul de a dezvolta o afacere proprie, de a candida la o funcție publică fără a fi suspendat din funcție, de a se întruni, de a protesta, de a se manifesta social, de deplasare fără a da socoteală cuiva și mult altele) de care nici o altă categorie nu mai este văduvită. Dacă ai cazier nu

poți să fii militar, dar poți să devii primar sau parlamentar, ministru, adică să conduci armata în situație de urgență, calamitate, să dai ordonanțe militare sau să faci legi deși tu ai fost condamnat (chiar și cu suspendarea executării pedepsei) pentru încălcarea legii. Ce țară e asta?

– Echipament de doi bani, care nu ține nici un an, făcut tot la firmele clientelare, care face din tine chelner, ospătar (vezi colecția de toamnă Ciucu) se decolorează și destramă dacă e purtată.

– Tehnică militară care nu te protejează împotriva pericolelor și loviturilor dușmanului (vezi Pyranha 5 care nu au mijloace antitanc) dar aduc bani buni producătorului care a ratat contracte cu alte țări care au sesizat neregulile dar a găsit fraieri care să le cumpere totuși.

O viață întreagă la ordinele clasei politice (pandemii, inundații, alegeri, înzăpeziri, cutremure, mine-riade, revoluții) dar și a pupilelor și protejaților marilor corupți, ajunși în fruntea armatei prin intrarea în sistem direct pe funcții mari, care habar nu au ce însemnă viața de militar urăsc și disprețuiesc militarul de carieră și fac totul pentru a umili militarii.

– Învățământul militar – distrus, după ani de „facultate militară” absolvenții ies cu diplome de „manager” cu cunoștințe și aptitudini militare până la genunchiul broaștei plini de „proceduri N.A.T.O.” privind lupta împotriva „teroriștilor” de pe câmpurile de mac, dar neavând habar care sunt și cum se apără granițele țării, sau dacă avem sau nu o doctrină de apărare, că despre tehnica militară din dotare, nu mai e vorba.

– Salarizarea este de răsul lumii, meseria de militar este cea mai prost cotată pe piața muncii în România, militarul profesionist care conduce, manevrează folosește tehnică de luptă (din ce în ce mai sofisticată) este mai prost plătit decât paznicul de la primăria din Fierbinți. E adevărat, pentru cei cu funcții mari există sporuri, există Oskar, există sporul de „fidelitate” față de clasa politică, sporul de doctorate, sporuri de „conducere, continuitate la conducere, de pupat mâna, de ”Ghiocel”, care le fac salariile și apoi pensiile „suportabile”, dar

marea masă trăiește și muncește în dispreț și umilință.

– Bagatelizarea sentimentului patriotic este un alt element care descurajează alegerea meseriei de apărător al țării. În condițiile în care termenul a devenit desuet, aproape interzis, pentru că dacă spui ceva despre interesele reale ale armatei române sau României, sau critici poziția de iobag a militarului român față de interese străine occidentale, fie ele economice, politice, militare sau de securitate, ești considerat vândut unor „interese străine” sau chiar trădător. A fi patriot este acum echivalent cu a fi „naționalist extremist” și cum militarii prin definiție este de presupus că sunt patrioți, meseria asta nu mai „dă bine”.

– Vânzarea gradelor militare unor clienți din politică, presă, sau acoperiți ai unor servicii secrete chiar străine, unor artiști, sportivi, protejați ai sorții, pile și pupile, face ca nimeni nu mai privească ofițerii ca pe reprezentanți ai elitei țării ci ca pe niște impostori care li-au luat gradele și funcțiile politice. La parade și sărbători naționale tribunele sunt îmbâcsite de generali în rezervă de mucava, lumea se uită la ei ca la gunoaie și nu mai face diferența între un ofițer cu grade luate pe merit sau unul care a mănuit la viața lui polonicul sau a întors micii și cârnații pe la bâlciuri sau campanii electorale. Cine să mai riște să îți aleagă o meserie care este disprețuită mai ales dacă își poate cumpăra gradul fără să mai facă o școală militară?

– Batjocorirea și umilirea militarilor în presa scrisă, vizuală și vorbită, prin prezentarea acestora ca fiind profitori, oameni buni de nimic, care nu produc nimic util societății, decât mănâncă banii „celor ce muncesc în fabrici și uzine”, „au tras în noi 21 - 22”, „au omorât bieții mineri” în 90, iar acum au devenit „mercenari”, pleacă să lupte pentru alții, nu pentru noi, au pensii și salarii nesimțite. Uită însă cei care spun asta, că în 89 urlau de bucurie că „armata e cu noi”, că la mineziade se rugau la Dumnezeu să fie scoasă armata pe străzi să îi scape de cozile de topor, că ei înșiși, părinții lor, copiii lor, au plecat cu milioanele să lucreze „ca mercenari” în străinătate de bunăvoie și nesiliți de nimeni, nu trimiși prin ordin de

ministru și hotărâre a Parlamentului.

– Vinderea/cedarea pe nimic a fostelor cazărmi, terenuri, clientelei de partid face ca perspectiva militară să devină tot mai îngustă. Poate mulți își pun întrebarea de ce să intre în armată, dacă nu o să mai aibă nici cazărmi sau terenuri de instrucție. Cei mai în vârstă, pensionarii militari plâng când trec pe lângă unitățile militare unde și-au făcut serviciul și văd acolo teren viran sau câte un bloc construit de un „dezvoltator imobiliar” care a cumpărat terenul pe nimic cu bani furati sau obținuți din activități cel puțin suspecte. Pot ei să își mai îndemne nepoții să intre în armată când văd ce s-a întâmplat cu ei, cu armata, cu țara?

Acestea ar fi o parte din „beneficiile” mai mult decât vizibile ale celui care ar face prostia să se gândească că îmbrățișeze meseria armelor care arată „atractivitatea” acestei meserii în rândul tinerilor. Cel mai bun exemplu și cel mai grăitor al acestei iubiri și aplecării către această meserie este eșecul lamentabil al programului „rezervist voluntar” care nici după două supralicitări a ofertei nu a reușit să adune nici a zecea parte din suma necesară. Rezerva armatei este la ora aceasta ca și inexistentă iar acest lucru nu mai reprezintă un secret pentru nimeni.

Și dacă tot am adus vorba de rezerva armatei ia să vedem în câteva rânduri care este „oferta” guvernanților pentru cei care au servit Patria, ceea ce ar putea convinge pe cei care doresc să devină militari, că totuși după o carieră în armată în condițiile anunțate mai sus, vor avea o pensie decentă și vor fi respectați. Ca să nu se spună că vorbesc discuții voi prezenta ce s-a petrecut cu actualii pensionari militari în ultimii zece ani:

Acum zece ani și-au pierdut dreptul la pensie militară și au fost băgați la grămadă în sistemul pensiilor civile, iar calculul pe baza contributivității s-a făcut pe baza unor criterii stabilite arbitrar pretinzându-se că militarii nu au contribuit la fondul de pensii de stat, deși lunar, ca și tuturor cetățenilor, li se reținuseră sume considerabile, în aceleași procente, pentru pensie ba mai contribuieră și pentru pensia suplimentară, o sumă

peste cea stabilită pentru civili, e adevărat plătit prin M.Ap.N. ca angajator, dar forma nu mai contează, important este că contribuieră. Așa a început primul șut în fund. Ba nu, primul șut în fund a început după „întoarcerea armelor” dinspre Veste spre Est, și ordinul de „restructurare” a armatei, de fapt un paliativ pentru termenul „distrugere” prin care militarii au fost invitați să iasă cât mai repede și cât mai mulți la pensie, indiferent de vârstă, pentru că armata nu era suficient de flexibilă și slabă pentru a permite aducerea contingentelor de „aliați” în țară. Li s-a spus atunci militarii că dacă ies afară li se vor plăti salarii compensatorii și în plus vor fi ajutați să se „reintegreze” în societate prin programe de reconversie și ajutați să se încadreze cu prioritate, pe măsura pregătirii, în orice structură de stat.

Apoi a urmat lovitura sub centură. S-a dat un o lege prin care pensionarii militari – cei care fie la cerere, fie prin desființarea unităților fuseseră trecuți în rezervă și își găsiseră de lucru în diferite sectoare bugetare – s-au trezit că nu mai pot să primească și pensie și să și lucreze, deși ambele drepturi erau garantate de Constituție și sunt trecute în Declarația Universală privind Drepturile Omului. A început o campanie pe presă mizerabilă prin care militarii erau prezentați drept căpcăunii, vampirii care sug sângele poporului, pentru că le iau pâinea de la gură celor care umpleau cârciumile și se plâneau că nu au de lucru.

Pasul următor a fost „prorogarea” dreptului la salarii compensatorii pentru pensionarii militari, și numai pentru ei, în timp ce pensionarii civili primeau în continuare acest ajutor. De ce militarii nu? Pentru că au avut încredere în promisiunile făcute la alegerea meseriei de adevist. Discriminarea pensionarilor militari și a militarilor ei a continuat cu L 241/2012, care se pretindea a fi o lege reparatorie și care da, a dat niște drepturi bănești înapoi militarilor, dar a dat și startul înghețării pensiilor militare pentru că statul nu da nimic fără să ia și a dat cu o mână dar a luat cu două.

-continuare în pagina a 4 a -

Descurajarea Armatei Române

-urmărire din pagina a 3 a -

În urma unor proteste ale rezerviștilor (cei activi, pe vremea aia, ca și cei activi în prezent nu erau interesați de aceste aspecte) s-a revenit la dreptul militarului de a beneficia de pensie de serviciu. S-a crezut atunci, în noiembrie 2015 să se voteze o nouă lege a pensiilor militare. Dar era prea mult iar guvernării au trecut la tranșarea ei la nici o lună de la promulgare prin O.U.G. 57. După numai doi ani, o altă lovitură, O.U.G. 59/2017 dă altă lovitură nu doar pensionarilor ci și armatei. A fost anul cel mai negru din istoria armatei Române.

Conducerea armatei a fost decapitată efectiv, prin împingerea spre pensionare, cu o cruzime și indiferență față de starea de operativitate a armatei, integritatea statală și apărarea națională, vecină cu trădarea. Se urmărea nu doar lovirea pensionarilor și confiscarea unor sume din pensii, ci și „reîmprospătarea” conducerii armatei cu generali și colonei fideli regimului.

Primul ministru al vremii vorbea despre o hemoragie în sistemul militar, credeam că va urma un proces răsunător, că șeful S.M.G. va sări în aer, că C.S.A.T. va ține o ședință fulger și va fi oprită decapitarea conducerii armatei, dar lucrurile au mers mai departe. Nu m-a mirat că nu i-a interesat soarta pensionarilor, dar nici a Armatei? Uite că nu, și nici acum nu s-a gândit nimeni să îi tragă la răspundere pe responsabili, semn că i-a durut și îi doare pe toți în partea dorsală, era ordin să se aleagă praf.

A urmat o actualizare a pensiilor militare și toți se bucurau că în sfârșit li se va „actualiza” cuantumul pensiilor la valoarea soldelor aflate în plată și vor dispărea diferențele dintre generațiile de pensionari. Da de unde, C.P.S. a M.Ap.N. a aplicat după propriile legi procesul actualizării, ajungându-se astfel ca 1+1 să fie egal cu -1.

Au mai trecut doi ani și după palide încercări desperate și disparate ale unor asociații ale pensionarilor militari s-a pus de o nouă lege „reparatorie”. Și ca să nu se piardă tradiția, și

aceasta – este vorba de PLX 199/2019 – dă cu o mână de fapt doar cu gura și ia cu două mâini. Se scot indexările din calculul actualizării, se prorogă actualizarea la date necunoscute, iar prin articolul care promite să dea ceva dar fără a se preciza cât, se precizează cât se va lua de fapt și anume o sumă de patru ori mai mult decât până la apariția legii, în ceea ce privește vechimea în muncă, printr-un sigur cuvânt, „proporțional”. În plus, se pierd anii de vechime în câmpul muncii realizați după trecerea în rezervă. Este o absurditate, o aberație de neimaginat: acorzi pensie militară pentru anii lucrați înainte de încadrarea în armată, dar nu acorzi același drept pentru anii lucrați după trecerea în rezervă și asta drept pedeapsă (a câta?) pentru cei care fără vina lor, sau împinși de necesitățile de restructurare a armatei, au trecut în rezervă la o vârstă la care mai puteau munci și au mai și muncit. Practic au fost pedepsiți pentru că au răspuns apelului țării de a ajuta la restructurarea armatei, au grăbit procesul de „modernizare”, au avut în-

credere în guvern când li s-a spus că vor fi ajutați să se reîncadreze și vor avea toate drepturile garantate de Constituție. Asta au făcut și fac M.Ap.N., politicienii, guvernării, cu pensionarii militari, cu militarii activi ai Armatei Române.

Având în vedere toate aceste elemente mă întreb și adresez ministrului apărării naționale, primului ministru, Parlamentului, Președintelui țării următoarele întrebări:

– Credeți că prin toate aceste acte, ați reușit să determinați tinerii să îmbrățișeze cariera militară?

– Credeți că credeți că având în vedere toate aceste acte, meseria de apărător al țării a devenit mai atractivă?

– Credeți că prin aceste acte ați acordat militarilor respectul și aprecierea despre care vorbiți de Ziua Armatei și de care se bucură toți militarii armatelor N.A.T.O. cu care ne-ați pus în linie?

– Credeți că tinerii sunt orbi și nu văd batjocura la care au fost și continuă să fie supuși militarii ?

– Credeți că militarii străini care populează bazele militare care îm-

pânzesc vechile cazărmi, poligoane și aeroporturi militare românești, vor apăra România de un eventual atac în baza unui articol care nu a fost niciodată aplicat? Luați exemplul cel mai recent, cel al Greciei.

– Credeți că veți scăpa nepedepsiți? Pentru fiecare faptă există o răsplată iar Dumnezeu, amână, dar nu uită.

– Cât timp aveți de gând să mai batjocoriți Armata ?

Toate aceste fapte, acte, măsuri, au dus și duc la descurajarea, nu numai a celor ce s-ar gândi să îmbrace haina militară dar și a celor care o poartă, pentru că au ajuns la concluzia că e mai bine să iasă la pensie ca civil decât ca militar așa că vor pleca din armată cu prima ocazie, descurajați de modul în care sunt tratați militarii atât pe timpul cât sunt în serviciu, cât mai ales după ieșirea la pensie.

Ura mișcă lumea spre rău

Ionuț
Țene

De când a izbucnit pandemia de Covid 19 ura se propagă pe rețelele sociale, media și în comunități cu o înverșunare distopică. Răul și înfrâncenarea sunt noile stindarde ale jurnaliștilor, analiștilor politici și politicienilor. Se pune accent doar pe puterea/nepuțința omului, scoțându-se din ecuație transcendentul. Totul se explică doar prin materie. Ni se livrează panseuri filosofice materialiste de la Karl Marx la Stephen Hawking. Nimic nu mai este lăsat la voia întâmplării totul este explicat cu de-amănuntul. Toate lucrurile fiind doar în puterea omului. Profanul a eliminat orice rămășiță a sacralului din societate. „Dumnezeu a murit” de mult, „ucis” de Nietzsche. Iar ura revărsată pe ecranele televizoarelor și monitoarelor de gadgeturi inundă imund societatea și înstrăinează omul de Ființă.

Trăim în plin absurdism, genial creionat de Albert Camus în romanele „Ciurma” și „Străinul”. Cu cât își explică omul mai mult lumea prin puterile sale, cu atât este mai înstrăinat de sine și preajmă. Greșeala

filosofilor materialişti este că scoate iubirea din ecuația funcționalității comunitare și din creație. Totul e fișat, controlat și exclusiv în puterea omului, iar sufletul e tot mai mecanic și mai însingurat. Lumea a devenit un fast-food, iar filosofia un meniu de livrări materiale. Filosofii materialişti contemporani, în majoritate rupți de metafizică sau transcendent, încearcă să ne explice lumea în ecuație atomizantă, de parcă ce spun ei s-a născut odată cu secolele XIX/XX. Materialiștii mizează pe lipsa memoriei comunitare și pe uitare. Societatea are memorie scurtă. Nu întâmplător asistăm la asasinarea memoriei colective. Memoria are rădăcini, iar acestea trebuie tăiate pentru a fi un bun cetățean docil și supus cerințelor materiei. „Putem învăța din istoria popoarelor că popoarele n-au înțeles nimic din istorie” ne spunea un filosof al istoriei, Hegel.

În realitate toate aceste „invenții” filosofice materialiste nu sunt de ieri sau de azi, ci au o istorie milenară izvorâtă din lumea greco-romană. Ura care mișcă materia este o paradigmă de prin anul 500 î.H. Anaxagora din Atena credea în divizibilitatea infinită a materiei și inde-

structibilitatea acesteia și a negat existența vidului. Universul, conform teoriei sale era alcătuit din mici particule, eterne, antrenate într-o mișcare haotică (numite de Aristotel – homoiomeria). În viziunea filosofului grec, aceste elemente primordiale se aflau la început în neorânduială. Impulsul mișcării, principiul motor care a ordonat toate aceste particule printr-un proces centrifug, în urma căruia a luat naștere universul, a fost denumit de Anaxagora nous (rațiune, spirit). Empedocle a dus mai departe filosofia materialistă a lui Anaxagora într-o lume a intelectualilor care dorea să explice totul doar prin materie, nimic la voia întâmplării sau intervenției transcendentului. Taina metafizică era exclusă, la fel ca la corifeii de azi ai filosofiei materialiste. Originar din Agrigentul Siciliei, Empedocle duce paradigma materialistă de la Parmenide și Anaxagora mai departe.

Empedocle identifică patru elemente ca substanțe primordiale imuabile, eterne, necreate și indestructibile în poemul „Despre natură”: focul, apa, pământul, aerul, care nu pot trece unul într-altul, ci se pot doar combina și separa mecanic. Din acest proces

continuu de unire și dispersare, rezultat al acțiunii a două forțe universale („puteri dominante” sau „principii”), iubirea (philotes) și ura (neikos), reprezentări alegorice ale forțelor centripetă și centrifugă, iau naștere toate obiectele și viețuitoarele universului. Acțiunea acestor două forțe este determinată de un principiu superior, numit de Empedocle ananke (necesitate), concepută ca o esență a existenței doar materiale. La Empedocle, materia și energia nu pot subzista separat. Deci teoria bang-bang nu este o invenție modernă de tip Einstein sau a cercetătorilor care caută în tunelul de sub Munții Alpi „particula lui Dumnezeu”, impropriu denumită așa, de fapt se vrea descoperirea primului impuls „întâmplător” care au pus atomii și implicit materia în mișcare, ci are o istorie antică. Se vrea filosofic să fim convinși că din dezordine se naște ordine și din haos acel cosmos la micron, agregat.

Filosofia materialistă dusă la extrem este o utopie. Neînțelese sunt „căile” apariției vieții, care nu poate fi pusă doar pe hazard și particule materiale. Filosofia materialistă refuză principiul iubirii, care creează, mișcă și

unește universul. Iubirea este o taină metafizică care poate avea legătură cu transcendentul, știința materialistă, care refuză legătura cu sacralul, își concentrează tendințele pe ura (neikos) iar ura duce la haos, dezordine și război în general. Pacea este iubire, ura înseamnă război pe toate planurile. Așa se explică revărsarea de ură în societatea contemporană, deoarece pentru materialişti doar ura (nike) mișcă lumea ruptă brutal de transcendent. Succesul „urii” mișcă politicul, care deconstruiește o societate contorsionată care se destructurează atomizant, fără suflet și iubirea unificatoare și salvatoare. Succesul urii e imediat, dar pe termen lung duce la distrugere și dezagregare socială. Doar iubirea vindecă, unește și renaște în spirit metafizic societatea și universul. Succesul de azi al urii generalizate nu este, iată, o invenție a filosofilor contemporani, ci are o tradiție bimilenară. Cei care înțeleg sensurile contingentului știu de dincolo de false pudori intelectuale la modă, că doar iubirea zidește și „învie” materia.

Vremea schimbărilor de „paradigmă” ...

Cezar Adonis
Mihalache

Și ce dacă firmele crapă pe capete?!... De parcă ne mai pasă... Spectacol să fie! Și chiar de începem să numărăm pe degete firmele care mai „mișcă” pe piață, noi facem topuri... Sigur, dă bine și la imagine, dar însuflă și ceva optimism... Că suntem ca la război, nu?! Și măcar „pianistul” să rămână pe scenă... Restul, cum le-o fi norocul. Dar până la noroc, e loc de organizat un top al firmelor naționale. Nu al acelor care și-au adus o contribuție de substanță la gestionarea situației pandemice, prin materiale, hrană, consumabile sanitare, ci al acelor care contează pentru interesele de clică politică...

Dar dacă e „top” trebuie să fie și scandal... Că s-au supărat aia mari peăștia „mici și mijlocii” că au îndrăznit să le ia, nu cașcavalul în sine, că nu ajung până la el, ci dreptul „pianistului” de a mai cânta printre cortinele secerate de neputință. De fapt, s-a supărat ăl mare, statul, pe ăl mic, privatul... Țăla mare, dar

nu în ale comerțului, pe cei mici și mijlocii... S-a supărat că i-ar fi fost furat topul lui național de recompensare a sinecurilor. Un „top” pe care și l-a rezervat printr-o lege cu dedicație, cu drept de unic organizator...

Și chiar dacă, fără nici o rușine, a „acordat” și

trofee de găgă în necaz pe țară, prin recenta publicare de către Anaf a listei „rușinii naționale” cu firmele care au datorii bugetare, deși e pandemie, deși există reglementări de amânare a plăților, statul s-a gândit că nu ajunge doar de o zmeură pe coliva antreprenoriatului din România. Și, pesemne, ar vrea să fie și cel ce va acorda ultimul mare „trofeu”: coliva antre-

prenoriatului...

Pe de altă parte, ceea ce a făcut Consiliul Național al Întreprinderilor Mici și Mijlocii, practic, o cameră de comerț privată, este cât se poate de laudabil... Pentru că avem nevoie fie și de firavele raze de speranță date de organi-

prin lege Topul firmelor naționale, asta nu înseamnă că statul are și dreptul de unic organizator al unor asemenea manifestări... El are doar o „marcă”... Și orice altă entitate poate să vină să propună ierarhii și să organizeze ceremonii de premiere a firmelor... Evident, sub un alt nume... Un top național al firmelor private mici și mijlocii, al supraviețuitorilor în pandemie, al ultimilor mohicani...

Într-adevăr, camera de comerț a statului, chiar dacă reprezintă interesele din cealaltă parte a bariadei, și nu „off”-ul privaților necăjiți (dar care nu se predau, așa mici și mijlocii cum or fi ei), pierde teren... Și va avea o mare problemă în a-și mai justifica acțiunile, nu doar de monitorizare reală a activității economice din mediul privat, ci de asigurare a modului de recompensare de către guvernanti a firmelor, poate și a acelor care au făcut marile matrapzlacuri, „de urgență”, în pandemia asistată a nevoilor de partid și clică. Doar că însăși titulatura pe care și-au rezervat-o slujbașii statului reprezintă un nonsens într-o economie

de piață. Și o încălcare a normelor constituționale, prin rezervarea printr-o lege organică a dreptului de a stabili doar el astfel de ierarhii...

Totuși, să plecăm de la premiza că a fost vorba doar de o paradigmă greșită pentru cele trei decenii post-decembriste... Și doar „accidental” statul și-a inserat o poliță, pe spatele ălor mici și mijlocii, pentru a-și asigura necesarul pentru feluritele sinecuri... Or, este vremea ca acest lucru să fie schimbat... Înălțurat!... În fond, competiția trebuie să se manifeste egal între toate „camerele de comerț”, fie ele ale statului sau ale privaților... Dar există și o parte bună a acestei ieșiri în decor a camerei de comerț a statului. Am aflat că mai există, nu atât camera de comerț în sine, ci însăși statul! Care dă și semne de viață, dar numai când simte că trece trenul competitivității peste el!...

Biserica Ortodoxă Română față în față cu regimul bolșevic

Ion
Coja

Comunismul ateu imaginat de Lenin și ceilalți lideri ne-creștini a pus la grea încercare toate credințele și cultele religioase din țările intrate sub jugul ateismului de stat. Se impune o comparație între bisericile ortodoxe din aceste țări. Nota bene: nu facem o comparație între Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică, să zicem, deoarece statutul lor a diferit în mod decisiv. Biserica Catolică, din orice țară de pe glob, beneficiază de sprijinul total al Vaticanului. În vreme ce Biserica Ortodoxă, auto-cefală în fiecare țară, a avut a se sprijini numai în vrednicia prelaților, a arhierilor, și în credincioșenia, adică în autenticitatea credinței creștine din sufletul enoriașilor, a credincioșilor ortodocși din țara respectivă...

În Rusia, în Ucraina, în Bielorusia, în Serbia, în Bulgaria și Albania, viața religioasă abia mai palpita în 1989. Părea că se va stinge în curând. Rar când cineva își mai boteza copilul sau mai trecea prin fața al-

tarului pentru cununia religioasă. Iar morții erau duși la groapă fără nicio preocupare, niciun gând la mântuirea sufletului, și erau abandonati țărânei ca niște obiecte inerte, fără nicio cruce la căpătâi...

În România până și cei mai îndoctrinați comuniști nu lipseau să-și boteze copiii ori să-i cunune, chiar dacă mai discret sau chiar în secret. Secretul lui Polichinelle!...

Mi-a dat detalii preotul paroh Dragomir de la Biserica Adormirea Maicii Domnului din Constanța, care, când am stat de vorbă, tocmai creștinase un prunc în casa șefului securității, și am înțeles că pretutindeni în România familia activistului de partid, mamă, soacră, frați, surori, sancționau orice intenție de abandon al creștinismului de dragul disciplinei de partid. Același preot mi-a povestit cât de des este solicitat de turiști din Bulgaria sau URSS să-i boteze sau să-i cunune. De la aceștia a aflat câte opreliști au în țara lor creștinii. Mi s-a părut evident că dacă aceste restricții nu au avut niciun succes la români, aceasta se datorează tăriei ortodoxiei, a credinței în Iisus, în

Sfânta Treime. Am realizat atunci, mai clar ca oricând, că nu sunt deloc vorbe goale frumoasele spuse despre poporul care s-a născut creștin, prin înduhovnicire apostolică.

Spre deosebire de ceilalți, de popoarele din jurul nostru, care s-au încreștinat de azi pe mâine, prin ucaz împărătesc sau voievodal, la o zi anume, bine consemnată de cronicari, noi, românii, ne știm creștini dintotdeauna. Ne-am început încreștinarea încă de pe vremea dacilor, a căror credință în Zamolxe, mult asemănătoare cu a esenienilor, dar mult mai veche, a premers botezul întru Hristos. Zamolxe a fost, alături de Buda, de Zaratuștra, de Moise, de Pitagora, un ante-mergător al Domnului Iisus Hristos. Dacii s-au numărat printre popoarele cele mai bine pregătite pentru creștinare, de aceea des-creștinarea noastră, de către comunismul ateu, nu a fost cu putință!

Sunt propagandă anti-românească toate prostiile care se spun despre ierarhii creștini și relațiile lor cu regimul comunist, cu Securitatea din România. Am abordat acest

subiect cu altă ocazie, mai pe larg, și am ajuns la concluzia că Biserica nu a colaborat cu Securitatea, ci invers, îndeosebi după 1964, Securitatea a colaborat cu Biserica Ortodoxă Română sau Catolică, bunăoară în chestiunea sectelor religioase care deseori sunt purtătoarele unor idei și practici cu efect anti-românesc...

Cu alte cuvinte, ca ortodocși, românii au motive să fie mândri de Biserica lor! Biserica Ortodoxă Română a străbătut deșertul comunist fără să abdice de la menirea ei. Povestea cu demolarea bisericilor a fost exagerată și denaturată. Pe vremea lui Nicolae Ceaușescu au fost demolate câteva biserici, din rațiuni de organizare urbanistică. Dar au fost construite sau reconstruite și consolidate peste 1500 de biserici. Informația am căpătat-o de la Ioan Alexandru, în 1989... După 1990 s-a confirmat!

Pentru cei ce ar interveni să mă contrazică amintesc un detaliu: din același motiv, pentru sistematizare urbanistică, din ordinul lui Ceaușescu câteva biserici au fost mutate, au fost traslate sute

de metri, cu o cheltuială enormă... E un paradox, care ne îndeamnă să nu ne grăbim să condamnăm! Să purcedem mai degrabă la o investigare și o evaluare corectă a faptelor! A tuturor faptelor. Abia după aceea putem trage concluzii.

În fine, abia după aproape 20 de ani de la asasinarea Ceaușeștilor, aflu că atunci când în familia unei moldovence s-a născut al 20-lea copil, Elena Ceaușescu a ținut să fie nașă. Botezul, cu un sobor de preoți, s-a oficiat mai discret, în clădirea Comitetului Județean al PCR...

Nu e târziu, ba este chiar acum cel mai oportun, să se facă un studiu comparativ al vieții religioase în țările comuniste de odinioară. Ca români, ca creștini, vom avea de ce să ne bucurăm. Căci puterea de a rezista comunismului ne-a dat-o în primul rând intuiția, sentimentul clar sau difuz, că revoluția bolșevică este opera malefică a Anticristului, a Diavolului. Nu aveam cum să trecem de partea lui.